

'Sense full'.
Pol López interpreta un jove que creix amb les idees comunistes dins de casa i que, en la maduresa, descobreix les falses costures i repudia, alhora, el progrés.
BITO CELS

Sobreviure amb dignitat

El teatre sempre posa la dignitat dels personatges al microscopi. En situacions extremes, com poden sobreviure els protagonistes sense perdre el punt d'humanitat, de lucidesa, de serenor que aporta la seguretat que s'està actuant sense perjudicar l'altre? Que es defensa una idea amb l'objectiu de construir una societat més oberta, solidària i respectuosa amb les arrels? Aquest és el mínim comú múltiple de la selecció d'aquest mes:

'Llibres per cremar'

En aquesta proposta de l'autora de *Cosmètica de l'enemic*, els llibres cremen i són la moneda amb la qual es perverteixen les relacions entre aquest triangle de personatges. El muntatge presenta tres personatges en una situació de domini, que s'intercanviaran, puntualment. La informació (que atresoren els llibres o bé que dona major poder a un personatge sobre un altre) és el valor que predomina en aquesta peça. Tot i que pugui semblar un cant a la literatura, en realitat la biblioteca és només una excusa que cedeix sobre la força de domini. Són tres personatges, intel·lectuals, que pateixen una guerra. Però no s'hi enfronten; només es lamenten en

LLIBRES PER CREMAR Amélie Nothomb

Direcció: Blanca Bardagil

Lloc i dia: Dijous 30 de novembre, Sala Fènix

AUTÈNTICA Nur Aiza

Lloc i dia: Diumenge, 10 de desembre (fins al 7 de gener), al Tantarantana.

SOPA DE POLLASTRE AMB ORDÍ Arnold Wesker

Lloc i dia: Dimarts, 13 de febrer (fins al 8 d'abril), a la Biblioteca de Catalunya

SI MIREU EL VENT D'ON VE Nell Leyshon

Direcció: Fernando Bernués

Lloc i dia: Dimecres 14 de febrer (fins al 18 de març) al Lliure de Montjuïc.

veure'n les conseqüències. Viuen la seva petitesa com si fos l'Absolut. I prefereixen conservar el seu escalf momentani amb un cinisme que va enfosquant la peça. És una lluita animal entre uns homes enmig d'una guerra. Potser el problema principal és que no traspasa una veritat, un dolor, al públic. És massa fred, racional, i no acaba de connectar amb el públic. El drama personal de la situació es revela com un capítol d'un melodrama.

'Autèntica'

Autèntica aconsegueix construir un personatge amb molta il·lusió que no es deixa vèncer per les marees contràries. Ella vol ser actriu i decideix jugar-s'ho tot per aquest somni. Evidentment, les situacions patètiques del càsting aporten una sonora comicitat. Que contrasten amb les situa-

cions més fosques, de reflexió personal, sigui a través d'una mare que no creu prou en ella. El treball de l'actriu Nur Aiza és d'entrega absoluta. Se l'ha fet a mida. I té capacitat per connectar molt bé amb el públic i explicar escenes tant còmiques com dramàtiques. La posada en escena és d'una fresca naturalitat, com qui practica text en una sala d'assaig. Potser al final, que tant dignifica el personatge (i l'actriu) li falta un gir contundent que remati la conclusió. Però és un treball sincer, amb eines per divertir (tan surrealista com imaginable l'escena de les salsitxes o la del conill perseguit) i una veu que reclama ser respectada. És un cant a perseguir un somni. I, al final, adonar-se que no es pot conformar amb el primer somni que passi. Entreté i reconforta.

'Sopa de pollastre amb ordí'

Ferran Utzet és un director que sap treure or dels seus actors. Aparentment, només hi ha un text que se serveix a l'escena. Unes rèpliques que recullen més de 20 anys de vida d'una família amb fortes creences comunistes. I que el temps i el desencís els van afeblint. De l'idealisme d'un menjador en què els objectes són invisibles, es passa a una habitació carregada d'objectes que molesten, degraden la convivència. L'ús de l'*atrezzo* mostra una evolució que va paral·lela al temps, a la degradació dels personatges, al desencís de fer un món millor amb tots els companys de barricada. Però és un text necessari. Que fa ressonar cites en què culpabilitza el progrés del jou obrer. Que delata que les derrotes són vistes com a victòries pels líders del bé comú, si és necessari. Una obra molt coral amb dos pals de paller: Pol López i Màrcia Cisteró. Revela i reconforta.

'Si mireu el vent d'on ve'

Nell Leyshon prova d'ensenyar com és la vida (i la mort) en un casalot en una Anglaterra pobra i rural. Sembla que ens vulgui portar a un espai nostàlgic, de vida lenta i dura, però serena, d'un pragmatisme que remet a generacions anteriors. El seu retrat és minimalista, ple de buits que la interpretació i el públic han d'omplir. La proposta de Fernando Bernués diferencia l'hermetisme de la primera pat de la revelació de bona part dels secrets en la segona. Sobta que es confessin més intimitats enmig de les pomeres que no pas dins de la llar. El treball actoral seguirà creixent, bastint més ponts entre les rèpliques de la primera part. La quietud exaspera i denota la desorientació d'una família que no sap com equilibrar les tensions internes de poder (el pes absolut de la mare neuròtica, Emma Vilarasau) amb l'aire que demanen els fills (Clàudia Cos, Lluís Marquès, Laura López). El germà (Eduard Farelo), l'únic que suavitzava la duresa dels altres caràcters, sobreviu surant per sobre dels lladrucs diaris. Terrible soledat i incomprensió. *